

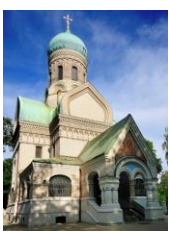
**Nabożeństwa w naszej parafii
Luty 2019**

02.02 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
03.02 niedziela	Niedziela XXXVI po Pięćdziesiąticy. Św. Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
06.02 środa	Spotkanie Seniorów parafii. Święta Liturgia. Akatyst ku czci Najświętszej Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
09.02 sobota	Przeniesienie relikwii św. Jana Chryzostoma. Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
10.02 niedziela	Niedziela XXXVII po Pięćdziesiąticy. O Zacheuszu. Św. Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
12.02 wtorek	Sobór Trzech Wielkich Hierarchów i Nauczycieli Kościoła: Bazylego Wielkiego, Grzegorza Teologa i Jana Chryzostoma. Św. Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
13.02 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst za dusze zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
14.02 czwartek	Święta Liturgia. Wigilia święta Spotkania Pańskiego.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17⁰⁰
15.02 piątek	Święto Spotkania Pańskiego. Św. Liturgia.	godz. 9⁰⁰
16.02 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
17.02 niedziela	Niedziela o Celniku i Faryzeuszu. Św. Liturgia. Od poniedziałku tydzień ciągly – bez postu.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
20.02 środa	Spotkanie Seniorów parafii. Święta Liturgia. Akatyst ku czci Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
23.02 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
24.02 niedziela	Niedziela o Synu Marnotrawnym. Św. Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
27.02 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci św. Nektariusza z Eginy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰

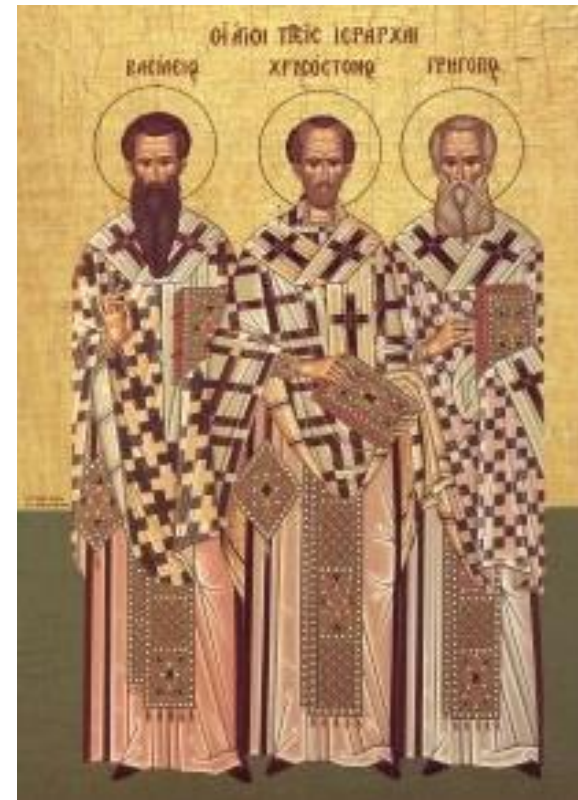
W pozostałe dni tygodnia Święta Liturgia jest sprawowana o godz. godz. 9⁰⁰

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 lutego 2019, nr 2/120

Sobór Trzech Wielkich Hierarchów i Nauczycieli Kościoła: Bazylego Wielkiego, Grzegorza Teologa i Jana Złotoustego

Troparion, ton 4:

Równi w godności apostołom i świata nauczyciele, módlcie się do Władcy wszystkich, aby dał światu pokój i naszym duszom wielkie miłosierdzie.

Kontakion, ton 2:

Świętych i głoszących Boga kaznodziei, szczyt nauczycieli, przyjąłeś do rozkoszy swoich dóbr i odpoczynku, Panie, przyjąłeś bowiem ich trudy i śmierć bardziej niż wszelkie ofiary, jedyny wysławiający swoich świętych.

Ikos: Któż może usta swoje otworzyć i skierować język ku tchnącym mocą ognia

słowom Ducha? Raczej odważę się powiedzieć jedynie: Skoro całą ludzką naturę przewyższyli ci trzej licznymi wielkimi darami, czynami i kontemplacją, w obu światła przewyższając, przeto uczyniłeś ich godnymi bardzo wielkich darów jako wierne sługi Twoje, jedyny wysławiający świętych Twoich:

Życie sakramentalne Cerkwi. Przygotowanie do sakramentu spowiedzi.

Dążenie do doskonałości i świętości jest zadane uczniowi Chrystusa. „Weźcie moje jarzmo na siebie i uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych” (Mt 11:8-29).

Nieodłączne uczucia, które towarzyszą nam w życiu takie jak: smutek, gorycz, cierpienie pobudzają nas do uświadomienia sobie w jak rozpaczliwym położeniu jesteśmy. Z pomocą przychodzi nam Cerkiew, która po przez święte sakramenty daje ukojenie duszy. Szczególną uwagę należy zwrócić na sakrament spowiedzi, gdyż to on właśnie pomaga zwalczyć nasze grzechy. Spowiedź (scs. pokajanie, gr. metanoia), zwykle rozumiane jest jako żal za swoje grzechy, poczucie winy, uczucie smutku. Są to istotne elementy pokajania, lecz nie stanowią jego najważniejszej części. Dopiero greckie słowo metanoia – oznaczające zmianę zdania, zmianę swojego życia – pozwala nam głębiej zrozumieć pokajanie.

Pokajanie to nie jest napad wyrzutów sumienia, ale nawrócenie się, ponowne ukierunkowanie oraz skupienie naszego życia na Trójcy Świętej. Pokajanie nie oznacza jedynie opłakiwania naszych grzechów, lecz także ukojenie, pocieszenie, które wypływa z niezachwianej wiary w Boże przebaczenie. Święty Jan Klimak mówi, iż pokajanie jest córką nadziei i odrzuceniem rozpacz. Nie jest ono wątpliwym, lecz żarliwym oczekiwaniem. Ojcowie Kościoła pokajanie nazywają „powtórny chrztem”, gdyż człowiek może łzami pokuty obmyć się z grzechu, powstać ze swego upadku i kontynuować drogę do Boga. Im bardziej człowiek zbliża się do Boga, tym lepiej i wyraźniej dostrzega swoją grzeszność.

Kiedy św. Jan Chryzostom w swoich kazaniach w Konstantynopolu zarzucał swoim słuchaczom, że zbyt śmiało podchodzą do Eucharystii bez należytego przygotowania, to miał na uwadze post, uczynki miłosierdzia i pokutę. Atanazy Synajski pisze pod koniec VII wieku, że należy wyznawać grzechy mężom duchowym, a wcześniej pojednać się z bliźnim i jemu też z serca wybaczyć.

Sakrament pokuty jest bardzo intymnym przeżyciem. W świadomości Kościoła pierwszych wieków sakrament ten przywracał jedność z Kościołem tym, którzy zostali odłączeni od Kościoła, co było równoczesne z odłączeniem od Eucharystii. Sakrament przywraca jedność z Kościołem, świadczy o tym do dzisiaj autentyczna modlitwa rozgrzeszenia: „przyjmij i zjednocz go ze świętym Twym Kościołem w Chrystusie Jezusie Panu naszym”.

Jak poprawnie przygotować się do spowiedzi?

Wielowiekowe doświadczenie Cerkwi rekomenduje nam świadome i dobrowolne przejście przez kilka etapów. Pierwszy to rozpoznanie w sobie braku spójności z nauczaniem i moralnością, którą nam zaleca Pan Nasz Jezus Chrystus. Każdy człowiek został obdarzony wolną wolą i wewnętrznym głosem sumienia. Największym wrogiem człowieka jest on sam dla siebie – zgodnie utwierdzając bogobojni atleci życia duchowego przed nami. Poznać siebie, to odkryć w swoim postępowaniu, nawykach, skłonnościach, dążeniach, myślach

te namiętności duchowe i cielesne, które przyczyniają się do rany duszy i powodują duchowy marazm przed Bogiem i bliźnim. Nie ma grzechu, który by dobry i miłosierny Bóg nie mógł wybaczyć. Warunkiem jest szczerza skrucha, twarde postanowienie więcej nie wchodzić w strukturę rozpoznanego grzechu i zdecydowanie przeciwstawiać się pokusom przyzywając na pomoc Jezusa Zbawiciela. Gdy ponownie, mimo szczerych intencji zdarzy się upadek, należy natychmiast się podnieść i przez pokajanie dalej wytrwale kroczyć drogą Chrystusowych przykazań.

Formacji duchowej sprzyja twarde postanowienie przed Bogiem zmiany swoich dotychczasowych przyzwyczajień, cierpliwa praca nad sobą, odpędzanie myśli zniechęcenia poprawną modlitwą w skupieniu i pokorze. Tej swoistej metodyce nieodzownie towarzyszy osobisty post przewidziany przez kanony i życie liturgiczne Kościoła. Jeśli zdrowie i warunki pracy pozwalają chrześcijaninowi pościć w środę i piątek wówczas obowiązuje jednodniowy post przed przyjęciem św. Eucharystii.

Grzechy, które nas niepokoją przed Bogiem, bliźnim należy w skupieniu przemyśleć, przeprowadzić sumienną analizę własnego życia i poszczególnych jego epizodów. Pomocna jest praktyka wypisania ich na kartce.

Podczas spowiedzi w obecności kapłana wyznajemy same grzech nazywając je po imieniu. Nie należy opowiadać historii, pobocznych wątków, które wpłynęły na nasz upadek oraz przedstawiać osób trzecich. Jest to bowiem forma samousprawiedliwienia się. (Na dłuższą duchową rozmowę np. z całego życia, należy się umówić z duchownym.) Nie należy zatajać grzechów z powodu wstydu lub przy założeniu, że dany kapłan nas nie zrozumie. Spowiadamy się przed samym Bogiem. Mamy jednak prawo wybrać sobie takiego duchownego, który będzie sprzyjał naszym oczekiwaniom i poprowadzi nasze zmagania w tym najtrudniejszym boju – niewidzialnej walce duchowej.

Celem sakramentu spowiedzi jest nie tylko jednorazowe oczyszczenie sumienia, duszy, lecz zaczerpnięcie świeżego oddechu w świadomym, sukcesywnym wypełnianiu Prawdy ewangelicznej w codziennym życiu chrześcijanina. Trud i wyrzeczenia, samodyscyplina i męstwo, niezłomność duchowa i ufność Bogu jedynemu zmieniają stopniowo człowieka na drodze do Królestwa Bożego, które w „was jest” (por. Łk 17:21).

Sakrament spowiedzi jest powtarzalny tyle razy, ile czujemy wewnętrzną potrzebę oczyścić swoją duszę przed Bogiem. Spowiedź poprzedza Eucharystię, ale może być przeprowadzona bez udziału w Komunii Ciała i Krwi Chrystusowych.

Spowiadanie się podczas trwania Liturgii św. jest nieporozumieniem. Centralne nabożeństwo Liturgii eucharystycznej jest tą przestrzenią w świątyni, podczas której wierny winien być od początku skupiony wyłącznie na modlitwie, której przewodniczy kapłan. Ekonomia spowiedzi podczas Liturgii św. nie może być powszednią praktyką wynikającą z zabiegania lub „na ostatnią chwilę, to mniej nagrzeszę” przed Eucharystią. Warto zatem dzień wcześniej, wieczorem lub przed Boską Liturgią pojednać się z Bogiem.